

Kedves Testvérek!

A karácsonyt előkészítő történetekben és evangéliumokban többször szerepel az angyal. Az angyalnak a feladata, az angyalnak a szereplése. Az angyal, aki hírül ad, az angyal, aki közli Istennek az akaratát, az angyal, aki figyelmeztet, s az angyal, aki megígéri, hogy újra szól majd és szól, ezt hallottuk a mai evangéliumban Szent Józseffel kapcsolatban.

Az, hogy Isten angyalai jelen vannak a karácsonyi történeteknél, egyértelműen jelzi számunkra, erősíti, hogy Isten műve valósul meg a csodálatos fogadásban, Józsefnek a drámájában, döntésében Isten műve valósul meg akkor is, amikor menekülni kell és Isten műve valósul meg akkor is, amikor visszatérnek, majd Názáretben telepednek le. Isten műve valósul meg Máriában, aki kegyelemmel teljes, aki az Úr szolgálóleánya, Józsefben, aki igaz ember, mert ismeri az Úr törvényét és megtartja azt és Isten műve valósul meg Jézus Krisztusnak, a megtestesült fiúnak a rejtett názáreti növekedésében.

A család képét állítja eléünk a mai evangélium, szent családként tekintünk rájuk. Hiszen Jézus Krisztusnak a megtestesülése, annak a körülményei, a személyeknek a szerepe, az mind-mind azt mutatja, hogy Isten akaratát valósul meg. És tanít is bennünket a Szent Család külön-külön is személyeket illetően is, de mint közösség is a családnak a szentségéről, Isten életének a föltárásáról, vagyis úgy tekintünk a családra, mint amely közösségben Isten élete megvalósul, Isten élete tárulkozik föl napról napra.

1964-ben Szent VI. Pál pápa Názáretben járt. S ott nagyon szép tanítást adott nekünk, máig érvényeset a családnak a jelentőségéről. Úgy foglalja össze, úgy fogalmazza meg, valójában a család az evangéliumi életnek az iskolája. Mert benne ismeri fel a családtagjai Krisztus életét. Kicsoda Jézus Krisztus és benne ismerik fel és azt gondolom, ennek nagyon nagy jelentősége van, a közöttünk lakozásnak a titkát. Isten fia emberként közöttünk lakozik. Növekszik, fejlődik, mint ahogyan a családjainkban a gyermekek. Ráismer a világra, ráismer az Istenre, a szülőknek a gesztusait sajátítják el, a szülőknek a megoldásait fogják alkalmazni, tanít bennünket Jézus rejtett életének a felismeréséről minden egyes család.

A család az evangélium iskolája a tekintetben is, hogy tanít bennünket a lelki fegyelemnek a megtartására. Mit jelent ez? Tanít bennünket arra, hogy az életünk Istentől van, egyedül tőle, neki tartozunk elszámolással és Ő megadja nekünk a törvényeit, Ő vezet bennünket, táplál, gondoskodik. És ehhez nekünk szükségünk van az élet bármilyen szituációjában, hogy ragaszkodjunk ehhez az alap kapcsolatunkhoz.

A család csendre, elcsendesülésre is tanít bennünket. Szentély, ahonnan kiindulva cselekszünk, ahová visszatérve megpihenünk, magasztaljuk az Istent hatalmas tetteiért, értelmezzük, hogy mit jelent, Isten benne van az életünkben, megajándékoz bennünket az egymás szeretetével, megajándékoz bennünket gyermekeink életével, gyermekeket a szülők gondoskodásával, ezt csak csodálni lehet. Mennyire vágyódunk arra, nemcsak hogy csendben legyünk, hanem hogy életünk legfőbb kapcsolatait érteni tudjuk, értékelni tudjuk, köszönetet tudjunk ezért mondani, hogy senki és semmi ne avatkozzon be a családnak a szentélyébe, mert ott az istenes élet van jelen. Isten táplálja, Isten növeli azokat, akik rá figyelnek.

A szeretet szeretetközösséget hoz létre és ebben is a család isteni gesztust él meg, hiszen folyamatosan ajándékozzák egymást a családtagjai és folyamatosan elfogadnak. Ebben a kölcsönös dinamizmusban tudunk növekedni, tudunk fejlődni, mert mindkettőre szükség van. Akarjak, legyek kész az ajándékozásra és legyen bátorságom a bizalom okán, az együvé tartozás okán elfogadni az ajándékot. Ebben a kölcsönösségben, a szeretet közösségében tanuljuk meg azt is, hogy szeretni azt is jelenti, hogy áldozatot hozok a másikért. Néha ez könnyebben megy, néha sokkal inkább kiemelkedik az áldozatnak a jellege. De ebben tudunk növekedni, ez gazdagít bennünket.

A család segít bennünket a munka fegyelmének a fölismerésére, vagyis életünk azáltal, hogy a családjáért dolgozunk, hogy a család minden tagjának jólétét akarjuk szolgálni, a munkánk túlmutat ezen. Istenes cselekedet. Teremteni a jót, teremteni Isten gondviselését, a közjót, a rászorulóknak az élelmét, a rászorulóknak a gyógyulását, vagyis a család túl is mutat önmagán. Éppen a tevékeny szeretetben, konkrét szeretet gyakorlásában.

Hálát adunk ezen a napon családjainkért, a szülők szeretetéért, az élet befogadásáért, a gyermekek növekedéséért, a gyermekek Istenre való rácsodálkozásáért. Hálát adunk, hogy kegyelem rendjében is növekszik a család a keresztség, a szentségek, az imádság által.

Evangelizáló prófétai példaként áll a család a mai emberi közösségünk előtt. Evangelizál, hitre vezet. Hálát adunk ezen a napon azért, hogy ilyen módon is ismerhetjük az Istent. Hiszen a szülőkből a gyermekek és egymás szeretete is isteni gesztusokat hív elő. Az odafigyelésben, a gondoskodásban, a kizárólagosságban, a méltóságban, a szentségben és a szegénység olyan formán való gyakorlásában, hogy a másik, a legnagyobb kincsem, én nélküle, nélküled semmi sem vagyok.

Megköszönjük ezt az alkalmat az ünnep fényében és a hétköznapiak ajándékának a fölfedezésében is. Mint ahogyan szükséges fölfedeznünk az elmúlt időszaknak, az elmúlt évnek, a szent évnek a kegyelmeit is. Most, amikor az ünnepi pillanatban a családok megáldására kerül sor és a szent évet közösen lezárjuk, akkor szükséges Isten hatalmas tetteit fölfedeznünk, mi minden történt bennünk, családjainkban, közösségeinkben, oktatási intézményeinkben, plébániáinkon, szociális intézményekben. Mi történt a szívünkben. Hiszen különös kegyelmeket kérhettünk az egyház által az Istentől, a búcsúk által a megtérésben, az Istenre való figyelésben. Mi történt bennünk? Ezeket az eseményeket is, ezeket az ajándékokat is összefoglaljuk.

Talán csak kettőt emelnék ki, nyilván az egyházmegye számára meghatározóan fontosakat. Isten hatalmas műve, hogy ebben az évben, 80 év után ünnepelhettük Boldog Mária Magdolnának a boldoggá avatását. A kegyelem sokasága érint meg azóta is bennünket, különösen a fiataljainkat. S mint ahogyan annak is az épületeken és a teljesítményen túlmutató jelentősége van, hogy újra lehetett szentelni, megáldani székesegyházunkat. Hiszen számunkra ez jelképezi az összes többi épületet, és nemcsak a várban, hanem az egyházmegye területén, amelyek megújulnak, de jelképezi a hitünket, jelképezi együvé tartozásunkat, jelképezi a kegyelemnek a rendjét. Tanításban egyek vagyunk, a szentségekben egyek vagyunk, a szolgálat erejében egyek vagyunk, innen a liturgiából nyerjük az erőforrásunkat. Azért jövünk vasárnapról vasárnapra,

ünnepről ünnepre, mert Istennel akarunk találkozni az ő dicséretében. Ezt fogjuk majd tenni, amikor a liturgia megfelelő részén ma is a Te Deumot fogjuk elimádkozni közösen.

A szentév megajándékozott bennünket a hitvallás értékének az újra megismerésében, hiszen egyházunk ilyen formában 1700 év óta imádkozza ugyanezeket a szavakat. Ezek vezettek el bennünket a döntésre, az áldozatvállalásra, elődeinket a hit megvallására, a vértanúkat életük feláldozására, és vezette el a családjainkat az istenes életre. Milyen nagy kincs, hogy van hitünk, és ezt meg tudjuk vallani. Számunkra a szavak is fontosak, a kifejező gesztusok is fontosak. Megajándékozott bennünket ez a szentév a kapun való átlépésnek a döntésével.

Minden egyes alkalommal, amikor a székesegyház vagy templom kapujára nézünk, az számunkra mindig Krisztust jelenti. Mindig a hitünket jelenti, mindig döntést jelent, amikor belépek, otthonosan, talán nem is gondolok rá, milyen nagy dolog, hogy beléphetek, akkor is a döntésünk, a keresztségi döntésünk erősödik meg. Erősítsen bennünket a szent évnek a kegyelmi sorozata, hogy a döntéseink a kapun való átlépés, a Krisztushoz tartozásnak az erejét képviseljék. És ez a döntés a keresztségünkből fakad. Krisztushoz tartozunk.

A szent évnek külön ajándékai voltak a búcsúnyerésre lehetőségek. Egyházmegyénk több pontján volt erre lehetőség. Jó volt látni a plébánia közösségek zarándoklatait, jó volt látni az oktatási intézmények, osztályoknak a szándékát, együtt léptek át családok együtt a szent kapukon búcsúnyerés szándékával. Számtalan lehetőség van ma is, hogy az egyháznak ezen kincsestárából kérjünk és ajándékozottak legyünk.

Figyeljünk is erre, hogy ezt a sok-sok lehetőséget, a Szentírás olvasást, az imádságot, a jó cselekedet gyakorlását. Ezeket mind-mind fel tudjuk használni, mert az egyházunk kínálja, hogy lelki megújulásunkat tudja elősegíteni. Ajándékként éltük meg ezt az évet, ajándékként éljük meg családjaink életét. Köszönetet mondunk és a továbblépés szándékával akarunk most ünnepelni, hisz így zárjuk majd be itt főszékesegyházunkban a szent évet jelképező kaput.

- Ámen.